

NEMZETKÖZI

KUTYA

Magazin

Ausztrál terelőkutya

Roger,
a számoló
kutya

Reiki

Kopófalka
a kastélyban

Allergia

Mentőkutyák
Törökországban

POSZTER

Falkakopók

Karszti pásztorkutya

Cattle dog

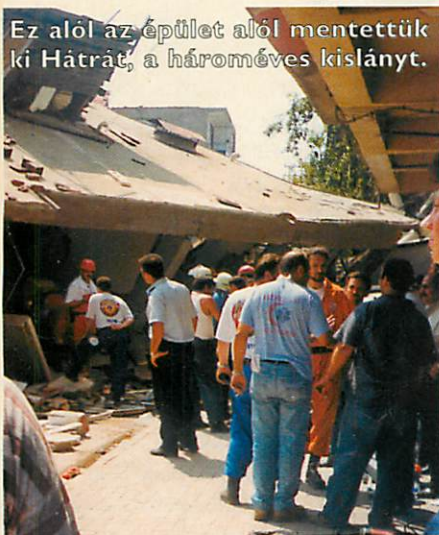

Az augusztus 24-i, éjszakai törökországi földrengés híre az egész világot megmozgatta. A híradókban látható megrázó képsorok, a halottak egyre emelkedő számát közlő tudósítások mély nyomot hagytak bennünk. A tehetetlenség, a fájdalom, a miértek. Miért kellett ennek megtörténnie, miért haltak meg ennyien...

Szerdán érkezett a telefon, készüljünk, lehet, hogy a kedden kiutazott első csoportot – melynek törzsét a két mentőkutyás, Lehóczki László Mancsal és Kelecsényi Csaba Vikinggel alkotta – ki kell egészítenünk. A második csapatot két mentőkutyánk – Kevin és Eddie –, két műszaki mentő, egy mentőorvos és polgári védelmis vezetőnk alkotta. Itt szeretném megköszönni Tóth Gábornak, hogy fél órán belül – ellenszolgáltatás nélkül – rendelkezésünkre bocsátotta a kért magas tápértékű tápot, így jelentősen megkönnyítette utunkat, mert kevesebbet kellett cipelnünk.

Csütörtök délután kelt útra a csapat. A török menetrend szerinti járaton nem engedték fel a fedélzetre a kutyákat, így végig izgulhattunk, hogy az ismeretlen körülmények mennyire fogják megviselni őket. Szerencsénk volt, Kevin és Eddy a leszállás után vidáman, bár kicsit zsidobadtan kászálódott ki szállító ládájából.

Ez alól az épület alól mentettük ki Hátrát, a hároméves kislányt.

Leczki Sarolta

Izmiti romok

Ez egy ötemeletes épület volt. Bár a helyiek hangokat véltek hallani, Mancs már csak halottat jelzett. Valóban 8 halott volt a romok alatt.

A szállásunk az izmiti tűzoltó laktanya udvarán volt, mivel az állandó utórengek miatt nem mertünk az épületben tartózkodni. Nemcsak mi laktunk itt, hanem kb. 3-4000 ember: török mentők, német és svájci mentőcsoportok (a svájciaknak 40, a németeknek kb. 30 mentőkutyájuk dolgozott kint). A mentőkutyák között a kutyafajták igen széles skáláját megtalálhattuk. A német juhászkutyákon és retrievereken kívül láttunk belga juhászkutyákat, howavartokat, schnauzert, spánielt, rengeteg keveréket és airedale terriert is. Persze a paletta nem teljes, hisz a mentőcsoportok a helyzetből adódóan nem nagyon érintkeztek, mindenki a dolgát végezte. Nem volt idő az ismerkedésre.

A kutyákat elsősorban a nagy meleg viselte meg, állandóan 35-38 fok körül mozgott a hőmérő higanyszála, és az összedőlt beton épületek is ontották a meleget. A meleg miatt a holttestek bomlása hamar elkezdődött, így a legtöbb romból erős, émelyítő hullaszag áradt. Szerencsére a fertőtlenítést akkor még nem kezdték el, így ez nem zavarta a kutyák munkáját.

A romokat körülvevők a néha csendben várakozó, néha dühöngő, de legfőképpen az utolsó szalmaszálaban, a kutyákban reménykedő rokonok, szomszédok. Számukra nem csak az élő személyek megtalálása volt fontos. A holttestek kiemelése kegyeleti és járványügyi szempontból is lényeges volt. De a bizalom és a reménykedés eltűnt, sőt vad dühbe sa-

pott át, ha egy kutya megbízhatatlanul jelzett. Hallottunk olyan mentőkutyásról, akit miután a kutyája kétszer hamisan jelzett, a törökök elzavartak a romokról, s később se engedték vissza őket. Ez a munka nem játék.

Kint tartózkodásunk legnagyobb élménye a hároméves török kislány, Hátrá megtalálása volt. Épp egy, az utcára kidőlt épületet kutattunk át – ahol sajnos már csak halottakat találtunk –, amikor egy ember futott hozzánk, hogy két utcával odébb, egy másik rom alól valami zajt hallottak. Lehóczki László és Mancs, mint rangidősök feladata volt, hogy egy külföldi csoport által már átkutatott és bontásra ítélt épületet megvizsgáljon. Egy lejárón keresztül sikerült az épület alá jutniuk, de Mancs csak halottat jelzett. Majd egy pillanat múlva felhangzott boldog vakkantása, élő embert jelzett!!! Pillanatok alatt felbolydult a környék, a csapat másik fele is megérkezett, így elkezdődhetett a mentés. A helyzet nem volt egyszerű, mert a ház nem omlott teljesen össze, a felső szintje még állt, de maga az épület az utcára dőlt. A földemet néhol csak egy ajtótok, vagy egy szekrény tartotta. Az első feladat az volt, hogy megtalálják a legrövidebb utat a személyhez, akiről addigra már tudtuk, hogy egy hároméves kislány, Hátrá. Amíg a műszakiak a romot vizsgálták, tolmácsunk, a Törökországban élő, de magyar származású Tamás segítségével megpróbáltunk kapcsolatot teremteni a kislánnyal. Ez sikerült is, a kislány a

körülményekhez képest bátran állta a sarat. Végre több órás munkával sikerült egy kis átjárót bontani az omladékban, s ekkor kiderült, Mancsnak ismét igaza volt. A kislány mellett egy asszony holtteste feküdt, Mancs őt jelezte először. Épp kiérhettek a házból az utcára, amikor a ház kidőlt, rájuk omlott. A kislány életét a kapu előtt álló autó menthette meg, a roncs tartotta a ráesett omladékot. Így csodával határos módon némi karcolással és kiszáradással megúszta a három napot a romok alatt. Ezek persze csak a fizikai tünetek. Az, hogy a lelkében hogy dolgozza fel ezt a 72 órát, amit sötétségben, meztelenül a kemény téglákon, egyedül a szülei nélkül egy bomló holttest mellett töltött, senki se tudhatja. De Ő még örülhet, életben maradt és megmaradt a családjá is.

Az isztambuli bevetés mérlege, ahol az első csoport a kedd éjszakát és a szerdai napot töltötte: két élő és kb. húsz halott. Izmitben, ahol már a két csapat együtt dolgozott: egy hároméves élő kislány kimentése és kb. 70 halott személy jelzése.

Az út komoly tapasztalatot jelentett, Kevinnek és Eddynek, illetve nekünk, kutyavezetőknak is ez volt az első

A csoport egyetlen sérültje: Mancs. Temesvári doktor a bázison varrta össze a kutya lábát.

bevetésünk. Szakmailag nagyon tanulságos volt Mancs és Viking munkája, hisz ők már rengeteg éles bevetésben vettek részt. Ott voltak a kolumbiai és a néhány évvel ezelőtti törökországi földrengés mentési munkálatainál, az olaszországi sárlavinánál, a kairói házomlásnál, és még sorolhatnám a hazánk határain belüli bevetéseket. Mancs munkája azért is lenyűgöző, mert nemcsak az élő és a halottat jelzi különböző módon, hanem

abban is különbséget tesz, hogy a holttest milyen mélyen van omladék alatt. Ez egy kutyás számára talán utópisztikusan hangzik, de valóban így van.

Végül még szeretnék néhány szót írni a törökökről. Félelmetes és tiszteletreméltó volt az a méltóság, amellyel az őket ért csapásokat fogadták. Meglepő és szokatlan volt az a nagymértékű hála, amellyel mentőcsapatunkat öveztek. Csak egy dolgot említenék: a törökök betegesen félnek a kutyáktól, mégis, egyszer se mulasztották el, hogy mentőkutyáink fejét óvatosan megsimogassák, hogy vizet hozzanak nekik. Amikor hazahívtak bennünket, egy éjszakát Isztambulban kellett töltenünk a repülőgép indulásáig. Isztambulba érkezésünk után alig fél órával egy négycsillagos szállodában a tulajdonos ingyen látott vendégül bennünket és kutyáinkat is! Nagy megnyugvásunkra pedig a hazafele utat kutyáink velünk együtt, az utastérben tölthették, sőt külön süteményt és vizet is kaptak az utaskísérőktől.

Egy biztos, ha kell, ha szükség lesz ránk, ha hívnak, újra megyünk. S addig is, a hétköznapiakban tovább dolgozunk, tovább tökéletesítjük kutyáink és önmagunk tudását. ☞

Novemberi előzetes

Következő számunkban ismét három fajtát mutatunk be részletesen – ami ezúttal közös bennük, hogy nagy méretük ellenére általában igen barátságos természetűek.

A BERNÁTHEGYI,
a BERNI HEGYIKUTYA
és a LEONBERGI

nálunk is jól ismert, kedvelt családi kutyák.

Agility-tanfolyamunk a „profi” versenyzőknek is legtöbb gondot okozó, zónás akadályok tanításának módszerével folytatódik.

A távoli népek kutyái közül ezúttal egy igazi ölebről, a japán chinről írunk.

A kölyökiskola harmadik

részből kiderül, pontosan milyen feladatokat végezhetnek akár már 3-4 hónapos kölykök is a foglalkozásokon. A ritka fajták közül legközelebb egy – talán leginkább a mi puminkra emlékeztető – francia terelőkutya ismerhet meg, a pireneusi juhász-kutyát.

Októberben egy újabb természetgyógyász módszerről, az akupresszúráról is szó lesz.

Idén is beszámolunk az agility világbajnokságról, ezúttal október első hétvégéjén drukkolhatunk a magyar válogatottnak, akik Dortmundban mérik össze tudásukat a világ legjobbjaival.